

om saa var, saa tror jeg, det var galt, thi vi have jo ogsaa forskellige Regler for offentlige Bygninger. Vi have Regler for Bygninger, der tilhøre Staten, og andre Regler for andre offentlige Bygninger, der tilhøre Institutioner. Nu forekommer det mig ganske klart, at en Anstalt som denne, der bliver selvejende Institution, ikke kan komme ind under Reglerne om Bygninger, der tilhøre Staten.

Endelig vil jeg gøre endnu et Spørgsmaal, som vedrører et lidt ejendommeligt Forhold. De Herrer vide, at Kjøbenhavn har indlemmet Valby, hvori „Karens Minde“ ligger, og i Loven derom staar, at vi skulle give Erstatning for den forøgede Skattebyrde, Beboerne i Valby faa. „Karens Minde“ har selvfølgelig faaet en forøget Skattebyrde, og i den Anledning har vedkommende rettet Opfordring til Kjøbenhavns Magistrat om at faa det 25 dobbelte af den forøgede Skat. Nu kommer samtidig Ministeren, som køber den, og siger, at for Fremtiden skal der ingen Skat betales. Saa bliver det dog en ubillig Fordring; at vi skulle betale Skattens 25 dobbelte Beløb. Hvorledes Ministeren har tænkt sig det Forhold klaret, ved jeg ikke.

Madsen-Mygdal: Den højtærede Minister har givet en ret udførlig Redegørelse for Lovforslagets Indhold, og det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos), der i det hele har givet sin Tilslutning til Lovforslaget i alle dets Hovedtræk, har ligeledes omtalt Lovforslagets Indhold, i alt Fald for Hovedbestemmelsernes Vedkommende, ret udførligt. Disse Udtalelser, der saaledes hidtil ere faldne her i Salen, have til Følge, at jeg ikke behøver at lægge Beslag paa det høje Tings Tid ret længe.

Idet jeg udtaler min Tilslutning til Forslaget og gerne anbefaler det til det høje Tings Velvillie, maa jeg begynde med at sige, at jeg har aldrig været nogen Ven af Loven af 1ste Marts 1895. Det forekommer mig, at disse selvejende Institutioner, som kræve betydelige, oven i Købet betydelig voksende, Tilskud af Statskassen, ikke ere i sin gode Orden. Jeg tror ogsaa, at Erfaringen fra den Tid, der er forløben siden 1895, fuldkommen har stadfæstet denne min Opfattelse. Det er, som det ogsaa blev gjort opmærksom paa af det ærede kongevalgte Medlem, ret rimeligt, at naar Statskassen skal give betydeligt Tilskud til en eller anden Institution, maa Staten ogsaa føre et effektivt Tilsyn med en saadan Anstalt, men det mangler jo her i Loven af 1895. Tilskuddet til

Aandssvageanstalterne er, som ærede Medlemmer nok vide, vokset i en meget betydelig Grad. For 25 Aar siden — eller i alt Fald omtrent ved det Tidspunkt, tror jeg nok, jeg har Ret til at sige, — ydedes der kun 10,000 Kr. aarlig i Tilskud — dette Tilskud er nu vokset til 371,000 Kr. aarlig. Der blev for nogle Aar siden vedtaget et fast aarligt Tilskud, som ogsaa holdt sig nogle enkelte Aar, men i Fjor blev det nødvendigt at gaa betydelig højere op, og paa det Forslag til Finanslov for næste Aar, som foreligger i det andet Ting, staar man paa den samme Bevilling, saa disse Tilskud til Aandssvageanstalterne ere voksende stærkt. Og det er jo en Selvfølge — jeg kan i alt Fald ikke se rettere — at Staten intet kan gøre for at indskrænke disse Tilskud, thi vi ere fra alle Sider enige om, at det Øjemed, hvortil disse Penge kræves, er saa human og saa selvfølgelig, at vi ikke kunne sige Nej. Staten er nødt til at sige Ja til, hvad der her kræves for disse uheldige Mennesker. Naar jeg altsaa gaar ud fra det og ser paa den nuværende Tilstand som mindre heldig, kan jeg ikke andet end hilse det foreliggende Lovforslag med stor Glæde, idet det indeholder betydelige Fremskridt, som der for Resten allerede er gjort opmærksom paa, og som jeg derfor skal gaa ganske let hen over. Jeg anser det, som baade den højtærede Minister og det højtærede kongevalgte Medlem have udtalt, som et Fremskridt, at de Kellerske Anstalter, som ligge her paa Sjælland, nemlig „Karens Minde“ ude i Valby og „Lillemosegaard“ med „Gammellosehus“ ude ved Lyngby, lægges ind under „Gamle Bakkehus-Ebberødgaard“ og faar Drift tilfælles med den, og at de ikke slaas sammen med Brejning-Anstaltenovre ved Vejle. Dette er absolut en Fordel. — Men det, som jeg særlig betragter som en Fordel ved det foreliggende Lovforslag, er § 9. Det er navnlig dette, at Staten som Helhed taget herefter faar større Indflydelse paa disse Anstalters Drift og Virksomhed; til alle større Afgørelser kræves for Fremtiden Ministerens Samtykke; det kræves til Afhændelse eller Bortleje af Grunde og Bygninger, til Indkøb af Grunde, til Opførelse af ny Bygninger, til Hovedreparationer, til Optagelse af Prioritetslaan osv., i det hele taget kræve altsaa alle større Foranstaltninger Statens ansvarlige Ministers Samtykke; de kræve altsaa Statens Anerkendelse. Det er et betydeligt Fremskridt, og det er efter min Mening nødvendigt efter de Bemærkninger, jeg tillod mig at begynde